

Eddy Verloes | Losing our minds

De fotoreeks “Losing our minds” kwam tot stand tijdens het begin van de coronacrisis 2020: een bizarre, maar uiterst boeiende periode. De mens verliest zijn verstand omdat zich een stormachtige situatie aanbiedt die nieuw en uitdagend is voor hem. Angst probeert hem te overmeesteren, hij verstijft, begint te reflecteren over de wereld en over de straf die Moeder Natuur naar ons stuurt. Wij zijn te lichtzinnig omgegaan met onze Moeder Aarde, hebben te veel van haar geëist in ons egoïsme. Bezinning en reflectie zijn op hun plaats.

Fotograaf Eddy Verloes wil deze poëtisch-filosofische reflectie in coronatijden anno 2020/2021 via zijn beelden laten spreken. In zijn serie “Losing our minds” toont hij – bewust - alleen jongeren die op zoek zijn naar zichzelf, de zin van het leven en de verhouding mens-natuur. De grens tussen realisme en surrealisme, tussen werkelijkheid en waanzin is soms moeilijk te trekken. Zijn die figuren in zijn foto’s echt of in scène gezet? Soms hebben wij als leek dezelfde reactie: is dit nu de échte wereld waarin we leven of is dit waanzin/surrealisme?

Het zijn foto’s van ultraorthodoxe Joden die op een onorthodoxe manier genieten van hun vrijheid in de storm (van hun leven) bij het begin van de coronacrisis op het einde van de winter 2020. Zijn foto’s proberen evenwel de anekdotiek te overstijgen en zijn in die zin niet alleen een weergave van wat er zich anno 2020/2021 met de coronacrisis afspeelt, maar beelden ook een universele symboliek uit. Ze zouden zich overal ter wereld kunnen afspelen en niet alleen aan de Belgische kust waar deze foto’s op één dag en binnen één uur genomen zijn. De jongeren in zijn foto’s staan symbool voor verandering/ revolutie/ tegen de stroom ingaan. Zij symboliseren de lente die elk jaar opnieuw een aanvang neemt. Binnen die jongeren zie je in zijn beelden “Einzelgänger”, zij die alleen proberen op te boksen tegen de maatschappij. Sommige idealisten smijten zich volledig en trekken zich van niets iets aan. Recht door zee is hun leuze. Meer dan ooit beseffen we door deze crisis dat de mens een sociaal dier is en moeilijk in “zijn kot” kan blijven. In groep staan we sterk, gaan we ervoor en beklimmen we de hoogste bergen. In dit geval: duinen natuurlijk.

Uiteindelijk zijn we zo afhankelijk van de krachten van de natuur dat we niet anders kunnen dan ons te laten leiden met de stroom mee. In de foto met de vier zwarte gedaanten die vechten tegen de storm is de symboliek het grootste: mensen worden als het ware standbeelden, nietige – ja soms zielige - wezens in het universum. De dolende mens die permanent op zoek is naar een eigen weg, reflecterend hoe hij met zichzelf, de anderen en de aarde moet omgaan.

Is er dan geen hoop, geen lente terug te vinden in zijn beelden? Zeer zeker. De jeugd vertegenwoordigt de lente. Zij zingt, vecht (zich een weg), bidt, huilt, lacht, werkt en bewondert. Al deze aspecten vinden we terug in deze iconische (oer)beelden. Het is alsof de foto’s ons de boodschap meegeven: “Laat ons allen een Ramses Shaffy zijn: zich eigenzinnig een weg banend met respect voor zichzelf, de ander en Moeder Natuur.”

Eddy Verloes

eddy@verloes.com

www.eddyverloes.be